

Anders Hallgren

STOCKHOLM

för

25 öre.

(Eftertryck förbjudes naturligtvis.)

Handwritten signature and scribbles, including the word 'Glad' and a large flourish.

H (Ref. Svätr.)

ExA

STOCKHOLM

för

25 öre.

(Eftertryck förbjudes naturligtvis.)

Slottet.

(Allvarsamt.)

Du reser dig stolt i det höga,
Jemt lika, trots seklernas lopp.
Du liknar pupill'n i ett öga,
Du borg för vår *Far* och vårt *Hopp*.

Ju längre man blicken dig riktar,
Dess mer blir han strålande klar
Vid åldriga sagan, du biktar,
Om storhet, som blifver, som var.

I lejon, o låten blott friden
Få nyckeln till helgjuten port!
Nog trotsa stenmurarne tiden:
Tessinarne hafva dem gjort.

Kungsträdgården.

(Glädtigt.)

I många former här skådas lifvet,
Från glada sidan det tages mest.
Att så skall vara, det är ju gifvet,
Ty sorgen passar ej här som gäst.

I trädens kronor der musicerar
 Bevingad corps uti harmoni;
 Och Blanchorkestern ackompanjerar,
 Och allt blir fullständig symfoni.

Här vandra skaror och glädtigt språka
 Om ditt och datt och i politik.
 En tycks med intet sin hjerna bråka:
 Han träffat hufv'et på livvets spik.
 I soffan mången har sänkt sig neder
 Och resonerar precis som så:
 Att sitta hvila bestämdt bereder,
 När man är lat och ej orkar gå.

Och afton kommer, och gasen flammar,
 Men klarast flammar det dock hos Blanch.
 (Det rör sig nu mellan trädens stammar),
 Dit styr man färden att ta revanche
 För hvad af »torrhet», som dagen bjuder.
 På soffan stannar blott en och an',
 Hvars blod ej endast för glaset sjuder,
 Men ock för motsatsen till en man.

Berzelii park.

(Muntert.)
 Främst ibland parker du leende står,
 Bjuder på skugga och sol, om man önskar.
 Tack vare vatten, så herrligt du grönskar.
 Hvar man än skådar, af Flora syns spår.

Har man behof utaf en promenad,
 Bjuder du genast och bättre än andra.
 Blifver man slutligen trött på att vandra,
 Vips finnas soffor till hands uti rad.

Bäst utaf allt hvad af gåfvor, du har,
 Har du placerat derborta i vester:
Berns, det är skapadt för törstiga gäster.
 Kommer man dit, stannar gerna man kvar.

Tonerna sällsamma känslor få fram,
 Ögonen tindra i kapp der med ljusen.
 Hvar och en känner nog också, att rusen,
 Som här serveras, ej komma på skam.

Natten utöfver dig sänker sin pell.
 Gubbarne tysta som skuggor sig breda.
 Hvad gör det väl, om de gå litet sneda:
 Uppgiften din är: gör memmiskan säll.

Esplanaden.

(Ljusblått.)

Du är förtjent utaf menskors pris,
 Ty du gjort Stockholm å la Paris.
 Om någon qväll, när man sitter inne,
 Det blifver grådaskigt i ens sinne,
 Så genast lemnar man hem och hus
 För esplanad och elektriskt ljus.
 Dess stråle hittar så väl till hjertan
 Och skingrar mörkret och jagar smärtan
 Och sätter på en en sådan min,
 Hvari ej stymmelse finns af grin.
 I gruppen, stolt, står en ros och nickar
 Och bort till södern en helsning skickar
 Om hur i svearnes hufvudstad
 Nu också finnes en esplanad.

* * *

För att beskära, hvad »lifvar själen
 Och känns från hjessan och ned i hälen»,
 Så har caféet du boulevard
 Ej någon kostnad och möda spard.
 Ifall man skodon och tid ej ratar,
 Uti ett hörn går man in och pratar
 I telefon, hvad på hjertat finns,
 Och mycket mera, ifall det hinn's.

* * *

En hvar, som går der, så *upplyst* blifver,
 Att esplanaden han vitsord gifver,
 Att, när i ljuset den gör sig grön,
 För ögat framstår den dubbelt skön.

Djurgården.

(Befängdt.)

(Mel.: Seglet är hissadt.)

Hvad vill man önska:
 Skugga och grönska
 Sång och musik och buteljer och glas,
 Som du ej gifver.
 Ständigt du blifver
 Artig som trots någon värd på kalas.

Lätt uppå klacken,
 Går man till backen,
 Sätter som Bellman vid Eken sig ned.
 Hvad som behagar
 Strupar och magar
 Bjudes, och sedan så gör man besked.

Tivoli lockar
 Folk uti skoekar:
 Femtio öre — och saken är klar.
 Den ej vill »lulla»,
 Tager en kulla,
 Dansar så något i himmelen far.

I Carusellen
 Herrn och mamsellen
 Ridkonsten idka hjertinnerligt gladt.
 Kasper med påken
 Dödar Hin håken:
 Småsaker, sedan han dödat sin »skatt».*)

Om man sig vågar
 Utåt och tågar
 Med karnevalen till Frisernas park,
 Ungdomen visar,
 Huru man prisar.
 Med sina fötter Guds skapade mark.

Mera nog händer.
 Hemåt man vänder.
 Ljufliga intryck de flesta ha fått.
 Veckan nog ilar,
 Söndag man kilar
 Åter dit ut, der man har det så godt.

---

*) Äkta maka.

Ladugårdsgärde.

(Skofriskt.)

(Mel.: Nej, men har man sett på
så befängdt — san.)

Det är stridens fält, som här man ser — san.
 Krigar'n vänder dumt, kaptenen svär — san.
 Gula knappar skina,
 Talgpatroner hvina,
 Man kan tro, att Turken kommen är — san.

Lifgardet »som häst» här jagar fram — san,
 Stora skyar hvälfva sig af dam — san;
 Kommer en för flanken,
 Ropas åt den hanken
 Rätt och slätt ett: »trafva blott madam» — san.

Rännarbanor stundom ställas opp — san.
 Man kan tänka sig ett sån't galopp — san,
 Som den stackars »kraken»
 För den goda saken
 Får prestera med sin arma kropp — san.

Icke sällan har det också händt — san,
 Att om några kronor karlar ränt — san.
 Ej i språnget lika,
 En jag hörde skrika
 Till den förste: »hör du dj—l vänt'» — san.

Här gardisten många möten har — san,
 Om ej just för fosterlands försvar — san,
     Så för lilla Lotta
     Efter klockan åtta,
 När hon lilla promenaden tar — san.

Godt i alla fall att gärdet är — san.
 Mången ko sig temligen der när — san.
     Hvad som derpå vunnes,
     Att ej gärdet funnes,
 Vore sannerligen blott besvär — san.

Diverse.

(Filosofi.)

(Mel.: Klockarfar etc.)

På gatan går man och blott bekikar sin
nästa
Och ser ibland, att hon tagit mycket till
bästa;
Och dertill skulden helt enkelt är lilla supen,
Kanske till någon del också magen och
strupen.

På positivet en gammal man står och knekar,
Bredvid går apan och leker lustiga lekar.
Den förre gör det, ty se han svälter så illa,
Och apan därför att hon ej kan vara stilla.

En går med band, riktigt purpurrödt, om-
kring hatten,
En afskyr bränvin, men älskar deremot
vatten.

Den förre gör det, ty se det frälsning kan
gifva,
Den andre därför, att nykter han skall för-
blifva.

En promenerar, på femininumet sneglar,
 Och sällan händer, att hjertedörren hon reglar.
 Den förre gör det, ty se han är på half fyra,
 Den andra därför att tiderna äro dyra.

Och så är lifvet i Stockholm ständigt be-
 hagligt.
 Ser man ej detta, min vän, så är det be-
 klagligt.
 Hvarför jag råkade till att skrifva deröfver,
 Det var därför, att jag ständigt pengar be-
 höfver.

Försökeriarus.

